

Kirvun

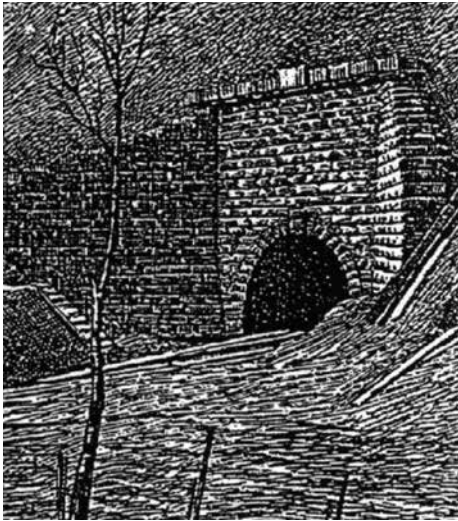
INKILÄN joulu 2020

Tämän lehden kuvituksena on Marianna Niukkanen lähettämiä joulukortteja, jotka on jatkosodan aikana lähetetty Kirvun Sairaalaan Niukkanen perheelle.

Inkilä

N:o 73

2020 joulukuu

Helsinki 6.12.2020

Hyvät kotikyläläiset, Kirvu-juuriset

Vietetään itsenäisyyspäivää. Televisiosta tulee Tuntematon sotilas, kuten tavallista. Ekumeeninen jumalanpalvelus vietettiin Helsingin tuomiokirkossa, kuten tavallista. Seppeleet on laskettu Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkeille sijoituskunnissamme Hyvinkäällä, Kärkölässä, Mäntsälässä, Orimattilassa ja Pukkilassa, kuten tavallista.

Mutta moni asia on tänä vuonna toisella tavalla. Presidentinlinnan vastaanottoa ei ole, vaan tulossa on jotain muuta. Taloyhtiöni lipunnostoseremonia oli peruttu - asun vuoden 1962 kerrostalossa, jonka alkuperäiset rakennuttajat ja asukkaat olivat reserviläisiä, evakkoja ja sotaorpoja. Monien pitäjien perinne on ollut käydä Kannaksella sytyttämässä itsenäisyyspäivän kynttilät muistomerkeillä. Isoihin ja pieniin perinteisiin tulee nyt tauko.

Maailmanlaajuinen vaiva on yhdistänyt paitsi perheitä, sukuja ja kansaa, niin myös rajan yli tehdään nyt ennen näkemätöntä etäyhteistyötä. Jo pyhäinpäivänä muutamat venäläiset yhteistyökumppanimme kävivät sytyttämässä kynttilät niillä muistomerkeillä, joille emme päässeet itse. Sama toistuu nyt itsenäisyyspäivänä. Kiitämme heitä lämpimästi.

Kirvun Pitäjäseura on pitänyt huolta kirkonmäestä ja Uuden hautausmaan muistomerkkialueesta. Kun emme ole voineet tehdä talkoomatkoja kotiseudulle, on vuosien varrella tekemämme avustustyö ns. Pappilan pojille tuottanut tänä vuonna kauniin tuloksen: pojat ovat käyneet kolmesti hoitamassa niittotyöt muistomerkeillä ja meillä on ollut siisti kirkonmäki katsottavana valokuvien välityksellä. Ja me olemme voineet samalla avustaa hiukan Pappilan yläkerran ikkunoiden uusimisessa. Toinen toistamme auttaen...

Uudella tavalla olemme myös nähneet perinteiden kehittämisen: kun emme päässeet pyhäinpäivänä Kirvuun, älysimme että onhan meillä Kirvu-muistomerkki Hämeenkyrössä. Sinne on vain 80 km vähemmän matkaa kuin Kirvuun, täältä sivusta Helsingistä. Evakon mukula ei vaan malta jäädä paikalleen.

Toivotan teille kaikille terveyttä, lämmintä yhdessäoloa pienissä erissä, malttia ja mielen lujutta. Kaikesta on selvitty – yhdessä - tästäkin selvitään. Hyvää Joulun aikaa!

Inkisen kaupan Hannele

Poisnukkuneet Inkiläläiset

Tauno Pessi

Maija Kuisma os. Kilpiä

Raimo Keijamaa

Sakari Kuisma

Ismo Junna, Roinila

Raimon elämänpolku

6.11.1944 – 6.11.2020

Raimo syntyi Uukuniemellä 6.11.1944, aselepo oli astunut voimaan 4.9.1944.

Hänen isänsä oli vielä rintamalla, mutta palattuaan kotiin hän näki poikansa.

Hänelle annettiin hyvä lapsuus ja nuoruus, koti kauniissa Karjalassa, Korpijärven rannalla.

Perhe muutti Lahteen 1950-luvun puolessa välissä, mutta toinen koti oli Uukuniemellä. Kesät ja hiihtolomat vietettiin lapsuuden kodissa. Raimolle oli annettu elämänlahjaksi iloisuus, hyvántahtoisuus- ja auttavaisuus. Hän oli hyvä ja rakastava puoliso ja isä. Raimolla ja minulla oli onnellinen ja hyvä yhteinen elämä, josta saimme nauttia reilun 50 vuotta.

Hän osallistui innokkaasti kotiseutumatkoi-lemme Inkilään, Kirvuun, ja Kylätoimikunnan näytelmäkerhon toimintaan, näytellen muutamissa rooleissa kiitettävän tarmok-kaasti.

Mieluisin harrastus oli talvisin pilkillä käynti. Kävimme muutaman kerran kalastamassa Käkisalmen Pyhäjärvellä (Musakassa) ja Sairalan Torajärvellä. Saaliit olivat useita kiloja ahvenia. Raimolla oli hymy herkässä, kun kala liikkui ja kävi hyvin pyydykseen.

Pitkän työuransa hän suoritti Kemppi Oy:llä ja Penope Oy:ssä pidettynä työntekijänä.

Hänelle annettiin terveyttä 70 vuodeksi. Sitten tuli sairaus, joka alkoi edetä ensin hitaasti, mutta noin vuosi sitten tapahtui huomattava muutos. Menneenä keväänä jouduimme Mikan kanssa hänet siirtämään Tuulikotiin, tuettuun palveluasumisyksikköön. Siitä alkoi minun surutyöni, huomasin kesällä, että olin osan jo hänestä menettänyt. Hänen aikansa täyttyi, hänen elämän polkunsä päättyi ja hän siirtyi tästä ajasta ikuisuuteen nukkuessaan.

Raimo siunattiin 20.11.2020 Lahdessa Levon Metsäkappelissa läheisten läsnä ollessa. Siunauksen toimitti pastori Erkki Suhonen.

Lämmin kiitos Inkilän Kylätoimikunnalle ja Inkilän kirjatoimikunnalle osanotosta suruumme.

Inkeri ja Mika Keijamaa

Hämeenkyrössä 31.10.2020

Heikki Jääskeläinen

Pyhäinpäivän puhe

Pyhäinpäivänä 2019 - kuten monena pyhäinpäivänä aikaisemmin – lauloimme pyhiinvaeltajien Maa on niin kaunis -virttä Kirvun kirkonmäellä sankarihaudan muistomerkin luona.

Kun raja on nyt kiinni, on tämän pyhäinpäivän pyhiinvaelluksemme suuntautunut Hämeenkyröön tänne haudattujen kirvulaisten haudoille.

Ainakin 19 kirvulaisevakkoa sai viimeisen leposijansa tältä Hämeenkyrön vanhalta hautausmaalta kirvulaisille erotetulla hautausosastolla. Myöhemminkin tälle samalle alueelle on haudattu kirvulaisia. Yhteensä alueella on 42 hautapaikkaa.

Nämä ovat pieniä lukuja, mutta jokaiseen hautamuistomerkkiin liittyy koettu evakkotie, asettautuminen uudelle paikkakunnalle – ja menetetyt kotiseudun ikävää.

Kevättalvella 1940 noin 8 300 kirvulaista joutui lähtemään ensimmäiseen evakkoonsa. Heistä 2085 sijoitettiin Hämeenkyröön ja kahdeksaan lähikuntaan miltei 4000 kirvulaista. Emme osaa kuvitella sitä ihmismäärää, joka tuolloin oli liikkeellä - ja mitä tällaisen joukon sijoittuminen näille seuduille merkitsi ihan jokapäiväisessä elämässä. Hämeenkyrössä asukkaita oli ennestään tuskin kaksinkertainen määrä evakkoihin verrattuna.

Kirvulaiset ja me kirvulaisten jälkeläiset tunnemme syvää kiitollisuutta hämeenkyröläisille noista vuosista.

Kun jatkosodan aikana paluu kotiseudulle kävi mahdolliseksi, 6 600 kirvulaista palasi Kirvuun korjaamaan ja rakentamaan kotiseutuaan. Tulevaisuuden uskosta ja toivosta noina vuosina kertoo mm. se, että isäni kotikylään Kirvun Salokylään rakennettiin uusi kansakoulu.

Kesällä 1944 olivat tiet ja rautatiet taas täynnä evakkoja. Kirvulaisten evakkotie suuntautui nyt uusiin sijoituspitäjiin Orimattilaan, Mäntsälään, Kärkölään, Hyvinkään maalaiskuntaan ja Pukkilaan. Mutta yhteys Hämeenkyröön säilyi.

Tämän yhteyden merkkinä on tämän pyhäinpäivän pyhiinvaelluksemme Hämeenkyröön ja kiitollisuutemme Hämeenkyrön seurakunnalle, joka on hoitanut nyt hajallaan asuvien kirvulaisten puolesta tätä hautausmaa-alueita. Kiitollisia olemme tästä kaikesta myös Ritva Tuuralalle, kirvulaissyntyiselle hämeenkyröläiselle.

Pyhäinpäivä on kirkkovuodessa se erityinen ajankohta, jolloin muistamme edesmenneitä sukupolvia ja muistamme myös sitä yhteyttä, joka heidän ja meidän välillä vallitsee. Pyhäinpäivä on jo kuolleitten ja vielä elävien

Sepeleen vuonna 1943 pystytetylle kirvulaisevakkojen hautamuistomerkillä laskivat Kirvussa syntyneet Tuomo Ovaska [4. vasemmalta] ja Ritva Tuurala [2. oikealta]. Kuva Sakari Virtanen.

pyhien, kaikkien Kristuksen yhteyteen kas-
tettujen yhteinen juhla.

Pyhäinpäivän evankeliumin (Matt. 5: 1–12)
autuaaksijulistukset kuuluvat ennen meitä
eläneille pyhille, tänne haudatuille kirvulai-
sille ja meille heidän jälkeläisilleen.

Autuaita ovat hengessään köyhät,
sillä heidän on taivasten valtakunta.
Autuaita murheelliset:
he saavat lohdutuksen.
Autuaita kärsivälliset:
he perivät maan.
Autuaita ne, joilla on vanhurskauden
nälkä ja jano:
heidät ravitaan.
Autuaita ne, jotka toisia armahtavat:
heidät armahdetaan.
Autuaita puhdassydämiset:
he saavat nähdä Jumalan.
Autuaita rauhantekijät:
he saavat Jumalan lapsen nimen.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden
vuoksi vainotaan:
heidän on taivasten valtakunta.

Herra Jeesus, Vapahtajamme.
Anna meidän kuulua niihin,
joiden on taivasten valtakunta.
Ravitse armollasi hengessään köyhiä,
lohduta murheellisia.
Puhdista meidät anteeksiantamuksellasi
ja tee meistä armahtavia
ja rauhaa rakentavia Jumalan lapsia.
Vahvista meitä sillä toivolla,
että saamme kerran
taivaallisen valtaistuimen edessä
laulaa kiitostasi.

Sinulle kuuluu viisaus ja voima,
kunnia, kirkkaus ja ylistys ikuisesti.

Aamen.

Mitkä olivat **KIRVULAISTEN** sijoituspaikat 1940-?

Laatokka-lehti kertoi 1.8.1940 Siirtoväen Hakutoimiston tietoihin perustuen, että kirvulaisia oli sijoitettu Pohjois-Satakuntaan seuraavasti: Hämeenkyrö 2085, Mouhijärvi 871, Lavia 650, Viljakkala 650, Kullaa 453, Keikyä 374, Kiikoinen 370, Suodenniemi 340 ja Suoniemi 297.

Luvut muuttuivat kaiken aikaa, kun siirtoväki muutti ja sitä muutettiin eri pitäjien välillä. Hämeenkyröön sijoitettiin aluksi enemmänkin kirvulaisia, mutta sitten tehtiin tasaus-siirtoja naapurikuntiin. Lisäksi oli paljon kirvulaisia, jotka sukulais-, työ- tai muiden yhteyksiensä vuoksi hakeutuivat teollisuuspaikkakunnille tai kaupunkeihin, esimerkiksi Helsinkiin.

Kirvun kirjaa ja kyläkirjoja selatessa huomio kiinnittyy siihen, kuinka vähän niissä kerrotaan evakkoajasta ja sijoittumisesta uusille paikkakunnille. Kun yhtenäistä esitystä ei löydy, tiedon palasia on etsittävä kirjojen monista muisteluluonteisista kirjoituksista. Eikä kovin moni evakkotien kulkeneista enää ole keskuudessamme.

Kun yhteytemme Hämeenkyröön ovat viime vuosina vilkastuneet, on moni huomannut,

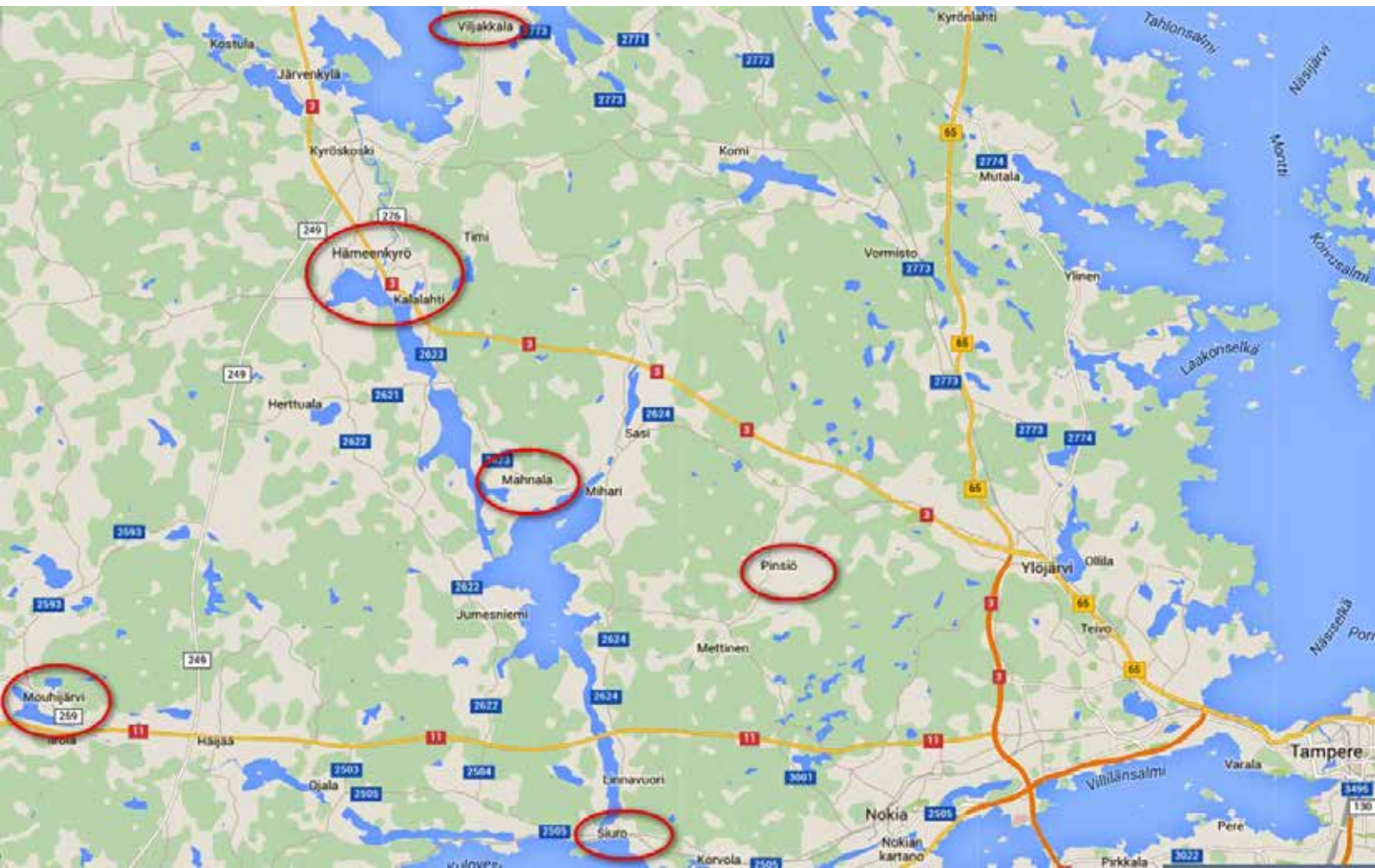
ettei hän oikeastaan tiedä, mille kylälle isovanhempien perhe aikanaan asettautui ja mitkä olivat talojen nimet.

Juho ja Liisa Jääskeläisen ja heidän tyttäriensä tiedän olleen Suinussa 1940-1941. Edes talon tai isäntäperheen nimeä en tiedä. Enää ei ole keneltä kysyä. Ylikuunun kyläkirjassa (2005) Ismo Junna tietää kertoa enemmän Juho ja Eeva Junnan perheen sijoittumispaikoista: "...härkävaunussa matkattiin Siuroon. Siurosta Hämeenkyrön Herttualan kylään Jokiselle. Sieltä parin viikon oleskelun jälkeen Kullaalle Levanpellon Kaukoselle".

Osoitteet kirjekuorista talteen...

Täsmällistä tietoa olemme nyt etsimässä. Sijoitustietojen on täytynyt olla Kirvun kunnan ja sijoituspitäjien arkistoissa. Mikkelin maakunta-arkistosta on vastattu, ettei heillä tällaista aineistoa ole. Nyt peräämme esimerkiksi Hämeenkyröstä "siirtoväen huoltojohdajan" arkistoa.

Kun arkistoja ei vielä ole edes löytynyt saati että ne olisivat avautuneet, muistitieto tai evakkojen päiväkirjoista tai kirjeistä löytyvät tiedot kiinnostavat meitä Kirvun Pitäjäseurassa kovasti. Näin saisimme "elävää

kuva” tulevia arkistotietoja elähdyttämään.

Koosteessa saisivat olla

1. Perheen jäsenten nimet ja syntymäajat,
2. Kotikylä Kirvussa, Sijoituskunta,
3. Sijoituskylä, talon ja isännän nimi (joillakin perheillä oli useampia sijoituspaikkoja)
4. Koulunkäynti, osallistuminen työelämään ja paikkakunnan elämään yleensä,
5. Saapumis- ja lähtöaika,
6. Ym. vapaasti kerrottua evakkoajalta sijoituspaikoilla.

Osittaisetkin tiedot ovat tervetulleita! Ja koosteeseen tietysti lähettäjän yhteystiedot.

Saadun aineiston pohjalta julkaisemme väliaikatietoja mm. Inkilän ja Kirvun verkkosivuilla, Kirvun uutiskirjeessä ja Inkilän lehdissä. Aineistoa säilytetään Kirvun Kotiseutuarkistossa Mäntsälässä.

Tietoja ja kertomuksia voi lähettää osoitteeseen Heikki Jääskeläinen, Soittajantie 3 L 85, 00420 Helsinki, tai mielellään sähköpostiin heijaa@saunalahti.fi. Puh. 045 8551885.

Vieraskirjan lehdiltä 1944 -

Aino Rask täytti 27.11. peräti 97 vuotta. Lämpimät onnittelumme! Tyttärensä Tuula Kaupin kanssa hän lähetti meille lehteen yllätyksen sodan ajoilta: vieraskirjan lehtiä.

Tuula kertoo:

- Kaksi päivää sitten, kun siivosin nurkkiani, löysin äidin vieraskirjan irtolehtiä vuodelta 1944-1945. En muistanut noita olevan olemassa eikä äitikään. Hänen vieraskirjansa on ajalta, jolloin hän oli muonituslottana Inkilässä. Samalla minulle välähti äkisti, että sivut ovat samanlaista paperia ja samaa kokoa, kuin Muistokirjani lehdet. Äiti oli leikannut vieraskirjastaan nuo sivut pois ja antanut vieraskirjansa minulle muistokirjaksi. Muistokirjasta on leikattu sivuja, mutta tähän hetkeen asti en ole ikinä osannut yhdistää näitä asioita. Kerroin äidille eilen puhelimesta tämän ja hän sanoi heti, että niitä täytyy lähettää Inkilä-lehteen.

-Juuri muistelin hänen kanssaan noita muonituslotta-aikoja puhelimesta. Niitä asioita hän vielä muistaa ja kertoo mielellään. Muonitus tapahtui Inkilässä Tikan talossa ja Tikan Signe oli yksi muonituslotista ja äidin pikkuserkku.

Jouluterveisin Aino ja Tuula

Kuvassa olen vierailulla äidin luona 18.10.2020.

Vierashirja
Aino Aikana.

Suo Luoja vieraita,
suo vierahan vara.

Pulinspappas.

Alik. Mauni Helminen
Lukemalokki 23/6 44.

Alik. Rytty.
Helsingi.

Korp. Arseni Väisänen
Yli Kiiminki.

Alik. Tuomas Reina
Tynäri.
Kemi.

Alik. Uuno Sipala.
Tynäri. 26.6.44.

Elle Järvi.
Tukitö on

Tukki Perjanen.
Tukitö on

Aino Alkemon.
Tukitö on.
Matti.

Inkiläisiä on nyt markkinat
 kuulemma, jua sellä se näyfiä
 kus tuli niitä uusia so
 tilaita. Jas nyt pääsis
 näistä entisistä ero.

Eua sehtään yli, jas sein
 kätetään. Nyt koptaan tälle
 kuta.

Puhinapappasna grän teitä
 Inkiläisiä 2016-44
 "Emäntä"

Parhaimmat kiitok-
 seni sinulle wallo, e-
 mäntö by siäto uun-
 to ja kirkkusta, jita
 rän täittä kätetään
 poka into, omea myi-
 elämäni taikaluks, kun
 joudut joi, että täitä
 kätetään.

Inkiläisiä, 1. 7. 44.

A. Laikonen.

Kiitos emännälle,
 veltin keittäjälle.
 Hyvä ei ole kuin miltä!

Pika lomalla Inkiläisiä 3. 7.

Pentti.

9.7.44. Aselepo - sana aselepo,
 merkitsee puojan rintamalla mene-
 väille miehille. Niinse matkaksi
 keräytyi Kaksi valmista ja suurta
 Terve Tuhkua, Finen koulutusta,
 jossa hän koki mieli 4 vuorok,
 koulunella viisi, eli vauhin voi
 muuttia koulun viikoksi koulun.
 Sydämeilläset koulunet koulun ja
 kina koulunella koulunet ylä-
 koulunet. Muuttua koulun-
 koulunet.

opp. Ojppinen
 Munes, Ronkka

Kunnon puolesta jousin, alla eläin vasa.
 Luokan koulun saana saa, eläin koulun
 koulun.

Yhteis koulun koulunesta illasta ja est.
 koulun koulunesta. Koulunesta se koulun, mutta
 koulun koulun!

Koulunesta 24.7.45.

Koulunesta koulunesta koulunesta.

Koulunesta. Koulunesta.

Kertomus Kirvun evakuoinnista 1944

Toimintakertomus Kirvun kunnan evakuointitoiminnasta laadittiin Kankaanpäässä 29.9.-8.10.1944. 16-sivuisen kertomuksen allekirjoitti Kirvun kunnan evakuoimis-päällikkö Matti Jortikka. Tiivistelmän koosti Heikki Jääskeläinen.

Viipurin suojeluskunnan piirin päällikkö määräsi vääpeli Matti Jortikan Kirvun evakuointipäälliköksi 15.6.1944 alkaen. Kunnan evakuoimisesikunta asetettiin ja sen ensimmäisiin tehtäviin kuului Vuoksenrannan ja Vuoksen evakkojen ohikulkuevakuointi Kirvussa. Karjaa varten varattiin laituria Sairalan ja Inkilän asemien läheltä ja järjestettiin ruokailu- ja yöpymispaikkoja naapurikuntien evakoille.

Asemanseudut alkoivat täyttyä karjasta ja hevoskuormista. Tilanne vaikeutui, kun luvattuja rautatievaunuja ei saatu käyttöön. Karja käskettiin viedä laiturille ja kuormastot Torajärven lastausalueelle. Ihmiset majoittuivat Nuorisoseurantalolle ja koululle. Ohikulkuevakuointi alkoi purkautua maanteitä pitkin. Ohikulkevia evakkoja oli Kirvun alueella tuolloin noin 2000.

Sotilashallinnon päällikkö antoi 18.6. käskyn, että Kirvun kunnan evakuointi alkaa. Liikekannallepanomääräyksiä annettiin 512 joulukuussa 1941 kotiutetuille rintamamiehille ja vanhempia ikäluokkia kutsuttiin palvelukseen. Äidit, lapset, vanhukset ja sairaat tuli kuljettaa kokoamispaikkoihin 19.6. klo 8 mennessä.

Evakuoitaviin oli tässä vaiheessa varautunut 3000 kirvulaista.

20.6. klo 7 aloitettiin karjan merkitseminen. Pienkarja jätettiin navettoihin myöhempää

kuljetusta varten. Samana iltana klo 22 tuli käsky, että Kirvun väestö ja karja evakuoitetaan. Liikkeellelähtö 22.6. alkoi pitäjän eteläisistä osista, Hauhialasta klo 3, Leinjärveltä klo 4, Mertjärveltä klo 5.30 jne. Pohjoisista kylistä lähdettiin klo 18. Evakuoinnin piti tapahtua yhden vuorokauden aikana.

Tahallisia kotiinjäämisiä oli kirkonkylässä ja pohjoisissa kylissä. Seuraavana päivänä saatiin myöhästyneetkin matkaan. Jotkut rajan tuntumaan majoittuneet palasivat yön tunteina takaisin. Viimeiset luvatta lähteneet palasivat viikkojen perästä Ruokolahdelle. Iltapäivällä 24.6. kirvulaisten karja ylitti uuden rajan. Kirvulaisten kulkusuunta oli Ruokolahti – Puumala – Juva ja Pieksämäki, missä oli lastaus rautatiekuljetukseen.

Evakkokansan marssia rytmitti lentopommistusten sarja, kun pommikonelaivueet syöksyivät Laatokan suunnasta Vuoksenlaakson tehdasalueille. Matkaajille pommitukset eivät aiheuttaneet vaurioita, vaikka ne ulottuivat rautatieasemille ja maanteiden risteyskohtiin.

Kun ihmiset ja karja oli siirretty rajan toiselle puolelle, arvioitiin varastoihin otetun tavaran määrä. Sen poiskuljettamiseen laskettiin tarvittavan tuhat rautatievaunua ja 1500 auto-kuormaa. Alkoivat yötä päivää kestäneet kuljetukset, joiden purkuasemiksi määritettiin Kankaanpää ja Kurikka.

Kirvun rautatieasemilta lastattiin kymmenen evakuoitettujen kunnan materiaalia. Vaikka

Esikunta K/JR 7 vetäytymismarsilla Sairalan tienoilla. 1944.09.20. SA-kuva.
Matti Jortikka ylikersanttina; kuva Kirvu kuvina -teos.

kirvulaisten karja oli pääosin saatettu matkaan, tavattiin irrallaan olevaa, kuljettajiltaan irtipääsystä karjaa laiduntamassa itseään pelloilla.

15. heinäkuuta sotilashallinnon esikunta kehotti aloittamaan heinäkorjuun siellä missä se oli mahdollista. Työ käynnistyi hitaasti, kun työvoimaa ei ollut. Osalle kirvulaista, jotka olivat asettautuneet Saimaan eteläpuolelle, anottiinkin lupaa palata Kirvuun sadonkorjuuseen. Lupa saatiin noin tuhannelle henkilölle ja 450 hevoselle.

Heinänteko jäi vähiin, kun ruis alkoi olla niittokuntoista. Kun sähkölinjat ja sähkömuuntajia oli kunnossa, sähkömoottorit pyörittivät puimakoneita. Kun sadonkorjaajat jaettiin työryhmiä, syntyi napinaakin. Tällaista ryhmätyötä pidettiin kolhoosina. Puintivaiheen aikana viljankorjuutyö oli ympärivuorokautista. Tällainen työtahti jatkui 17.9. asti, jolloin alueelta evakuoitiin muuntajat. Puimakoneiden virransaanti lakasi ja koneet pysähtyivät.

Vielä 31.8. toimitti rovasti Lauri Taskinen vänrikki Martti Sarvilinnan sankarihautauksen Kirvun kirkkomaalla. Sarvilinna oli kaatunut Kollaalla 4.3.1940. Hänet oli vastikään löydetty ja tunnistettu tuntolevystä.

Evakuointi kesti 99 vuorokautta, minkä aikana evakuoitiin noin 6000 jatkosodan aikana Kirvuun takaisin muuttanutta ja noin 1000 rautatievaunullista arvo-omaisuutta. Viimeinen raskaslastinen juna, missä oli evakkoja ja evakkotavaraa lähti Sairalan asemalta 21.9.1944 klo 16.00.

Evakuoimistoiminta Kirvussa päättyi 22.9.1944, kun Kirvun evakuoimisesikunnan päällikkö Matti Jortikka luovutti Kirvun Antrean sotilashallinnon aluepäällikkö Väinö Ovaskalle klo 10.00. Kirvun pitäjän raja yllettiin ja jätettiin klo 11.20 ja Moskovan rauhajan raja klo 11.30.

Matti Jortikan muistiinpanot ovat luettavissa osoitteessa <http://www.kirvu.fi/ajankohtaisuudet/299>

Kirvulaisten rollassa kuva Inkilästä

Kirvulaisten Roll Up -esite oli ensimmäistä kertaa esillä Kirvun kihussa Pukkilassa 30. elokuuta.

Roll Up, lyhyesti vain rolla, toimii huomion kiinnittäjänä tapahtumissa, juhlissa, myyjäisissä jne.

Tekstiin saatiin mahtumaan kaksi kirvulaista sanontaa – ”Kirvusta ollaan ja rahhaa on evväänä” ja ”Kirkkaat kirvulaiset”. Yksi vaihtoehto olisi ollut ”Sen verran Kirvusta ettei hirvitä.”

Rollan kuvan on ottanut Ilmo Pärssinen Inkilässä 6. kesäkuuta 1992. Näkymä on Revonmäeltä Alajärven suuntaan, etualalla vasemmalla on Akkasen talo ja taustalla Puumalan rakennuksia.

Rollan suunnittelivat ja toteuttivat Hannele Inkinen, Heikki Jääskeläinen ja Tea Itkonen / Artea.

Kirvusta ollaan...

ja rahhaa on evväänä!

Kirkkaat kirvulaiset
Kirvu-Säätiö sr.
Kirvun Pitäjaseura ry.

www.kirvu.fi

**Kiitämme lehtemme lukijoita ja avustajia menneestä vuodesta
2020, toivotamme Teille kaikille**

*Iloista joulua ja
onnellista uutta vuotta 2021*

Hyvät *Ismo Junnan* omaiset ja sukulaiset, hyvät ystävät

Olemme saattamassa viimeiseen lepoon Karjalan poikaa, Kirvun poikaa.

Ismo oli syntynyt Kirvun Ylikuunussa. Hän menetti oman lapsuudenkotinsa kahdesti. Hän pääsi kuitenkin palaamaan muistonsaan kotiseuduille, kun Kirvun koulupiireistä tehtiin muistelmakirjoja. Ismo oli vaimonsa Anjan kanssa aktiivisesti mukana kotikylänsä Ylikuunun kirjan tekemisessä. Näiden muistojen keräämisestä ja tallentamisesta me Kirvu-juuriset olemme kiitollisia, ne ovat korvaamattomia.

Neuvostoliiton hajottua alettiin taas päästä kotiseuduille Kirvuun. Ismo oli heti innokkaana lähtijänä vanhaan kotipitäjään ja Ylikuunuun. Hän osallistui ahkerasti Anjan kanssa koulupiiriretkiin ja kirkonmäen talloomatkoihin. Ismo ei pelännyt tarttua työkaluihin ja hoiti osansa hyvin. Kun jälleen pääsemme Kirvuun, olemme luvanneet käydä Ismon kotipaikoilla muistokäynnillä.

Ismo kantoi vastuuta karjalaisen ja kirvulaisen perinteen säilymisestä. Hän ehti olla Kirvun Pitäjäseuran hallituksessa parikymmentä vuotta ja lähti niin sanotusti saappaat jalassa. Meille jää hallitukseen aukko, johon emme saa samanlaista hiljaisen tiedon hallitsijaa kuin Ismo oli. Hän oli luotettava taustavoima ja ”muistilevy”, johon saatoimme tukeutua tarpeen tullen.

Ehkä kaikkein tärkein käytännön tehtävä Ismon mielestä oli saattokellon soitto Kirvussa syntyneille orimattilalaisille vainajille. Kello on kotoisin omasta kirkosta Kirvusta ja Ismon soittoa on onneksi tallessa nauhoitettuna. Tänään kello soi Ismolle. Ismo oli myös Kirvu-Säätiön hallinnossa

mukana pitkään. Hänelle oli tärkeää olla päätämässä, miten Säätiön varoja käytettiin: aina kirvulaisuuden tai vähintään karjalaisuuden hyväksi. Kun sääntöjen määräämä yläikäraja tuli vastaan, Ismo nimitettiin Kirvu-Säätiön kunniajäseneksi.

Myös monia Kirvun kihuja Ismo oli järjestämässä niin Kirvussa kuin Orimattilassakin Orimattilan Karjalaisissa toimiessaan.

Tahdomme kiittää Ismoa kaikesta hänen Kirvun ja Karjalan hyväksi tekemästään työstä. Vaikka joudumme toteamaan vertauskuvallisesti, että ”Kirjasto palo”, niin Ismon tapauksessa olemme kuitenkin saaneet osan kirjoista: muistoista ja tiedoista, talteen, monien muisteluiden muodossa.

**Sirpa Suvanto ja Hannele Inkinen,
muistotilaisuus 28.11.2020, Orimattila**

Ismon kunniatehtävä oli soittaa Kirvun kirkon kelloa.

Teksti; Inkeri Keijamaa

Kuvat: isäni

Tästhä hyö sit lähtit.....

Mie muistan: Kansakoulussa ollessani, laulukokeissa, mie lauloin ain että "Mun isäin oli sotamies ja nuori, kauniskin...jne."

En tiedä miksi. Se oli vaan niin hyvä ja reipas laulu.

Pyysin muutama vuosi sitten Kansallisarkistosta isäni kantakortit. Poimin tähän kirjoitukseeni muutamia tietoja, joista selviää päivämääriä ja paikkoja isäni rintamalla ollessa.

Hän oli ollut kutsunnassa 16.9.1937 ensimmäisen kerran, mutta pienen kokonsa vuoksi siirrettiin palveluksen aloittamista myöhemmäksi. Hyväksyttiin vakinaiseen palvelukseen 18.9.1939. Määrätty astumaan vakinaiseen palvelukseen 2.2.1940. Joukko-osasto RT3 (raskas tykistö). Siinä välissä hän suoritti viestikurssin 25.8.-10.9.1940 Vierumäellä.

Oli varusmies, puhelinmies 31.7.1940 lähtien LT Psto3:ssa. Vapautettu 1.2.1942 varusmiespalveluksesta.

Jatkoa seurasi 2.2.1942 sama patteristo, puhelinmies ja puh.as. Kotiutettu 18.11.1944.

Ylennyksiä hän sai 13.10.1941 korpraali, 7.2.1942 alikersantti ja 11.9.1944 kersantti. Kunniamerkit 1941/VM2 ja 1957/Mm1-45. Palvelukelpoisuus lk. AI

Osanotto taisteluihin v.1941-1944. Rautjärvi, Kirvu, Vuoksela, Taipale, Syväri, Aunus ja Laatokan Karjala.

Hän ei ollut sairastellut tuona aikana ja kaikki arvostelukriteerit täsmällisyys, ahkeruus, huomiokyky ym. merkitty: hyvä; siis hän oli hyvä sotilas.

Muistan kunkävimme isän kanssa Rautjärvellä "kokeilemassa pääsisikö Inkilään". Hän ker-

toi minulle: "Täst myö marssittiin Ilmeen kautta rintamal." Nyt kun ajattelen tuota hänen lausettaan, tulee mieleeni, että olipa se pitkä marssi, neljä vuotta, hänen nuoren miehen elämän parhaat vuodet menivät rintamalla. Hänen sisaruksistaan vanhin veli Lauri palveli rautateillä, Annukka muonitus Lottana, Erkki lääkintämiehenä Lotinanpellossa, Elna lääkintä Lottana, myöhemmin sotasairaala nro 27:ssä. Kaikki selvisivät tuosta koettelemuksesta ehjin nahoin.

Laulan rinta rottingilla edelleen "Mun isäin oli sotamies".

Isäni Reino, minä ja äiti

Isäni oli jatkosodan aikana Syvärillä (voimalaitoksella) ja Aunuksessa ja Laatokan Karjalassa. Hän oli päässyt lomalle kotiin Inkilään ja tuonut tullessaan pienen tytön Sandra Petrovan Kuittisista. Sandra oli syntynyt 1933 ja oli noin kymmenvuotias tullessaan Kuismalle kylään. Sandra oli aluksi viihtynyt hyvin, sitten oli tullut kova koti-ikävä. Urho kertoi, että Sandra oli nukkunut hänen vieressään, heillä oli omat peitot.

Isä palasi rintamalle ja Sandra pääsi kotiinsa Kuittisiin.

Petrovan perhe Kuittisista. Sandra oikealla. Kartalla kuva 7
Syksyinen Kuuttilahti 1942, kartalla kuva 1

Lähtö Kuuttilahdesta 1943 Helluntaiaattona. Isä oikealla reunassa. Kuva 2 kartalla

Syvärin kaupunkia, kuva 3 kartalla

Syvärin asema, kuva 4 kartalla

Syvärin silta, Muurmannin rata, kuva 5 kartalla

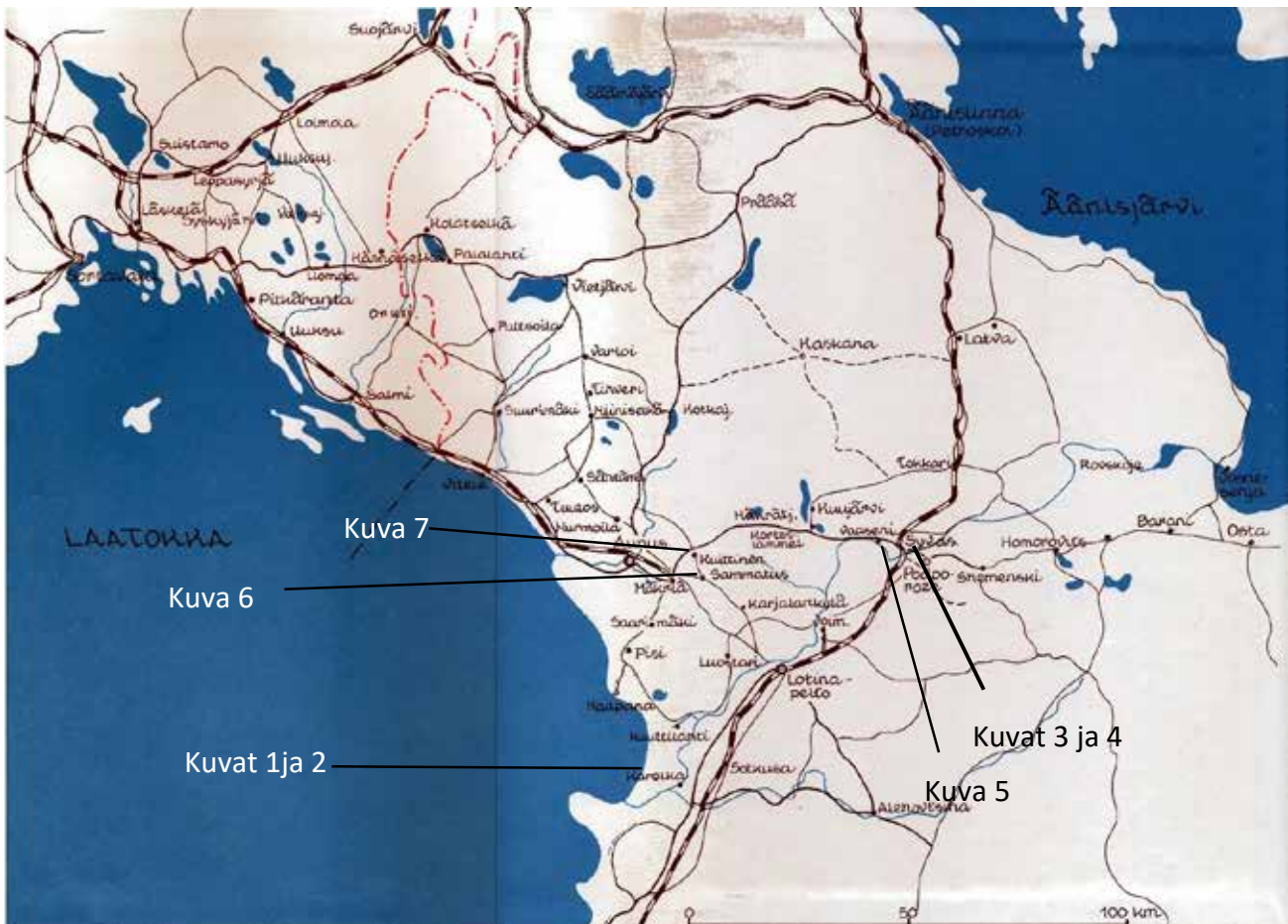

Äänislinnan asema

Marsalkka Mannerheim on tullut seuraamaan kovapanosammuntaa Sammatukseen. Kuva 6 kartalla

Tuulos – Vitele 1944

Puna-armeijan maihinnousu muuttui todeksi 23. kesäkuuta 1944. Kun Neuvostoliittolainen 70. merijalkaväen prikaati nousi maihin kolme kilometriä Tuulosjoen suusta lounaaseen. Lopputulos: Puna-armeijan suurhyökkäys torjuttiin Neitjävellä ja tilanne muuttui asemasodaksi heinäkuun loppuun mennessä kaikkialla U-asemassa.

Viestijaos
keväällä 1942

Viesti se on joka jyllää,
joukkueemme
voitokkaan suorituksen
jälkeen.

Maisemaa Syvärin
eteläpuolella Jandeban
suunnalla

Perhealbumista

Tyttäreni Henna sai poikavauvan 4.8.2020 ja kasteessa lapsi sai nimekseen **Mikael Asa Andreas Ruponen**. Isäni Pentti Inkinen on Tuomas Inkisen pojan Oskari Inkisen poika. Sukua on nyt siis neljässä polvessa. Karjalaisverta Mikaelilla on myös isänsä puolelta, sillä hänen sukunsa on lähtöisin Antreasta.

Hyvää Joulua Inkiläläisille! T: Petri perheineen

*Mikaelin isoisoisän talo
Inkilässä kesällä 2018. Kuva
Petri Inkinen.*

Reijo Alsio – Kauno Alsion poika

Pidetään jonkin verran alentavana, jos ihminen esitellään jonkun poikana, ikään kuin hän ei elämässä muuta olisikaan. Tällä kertaa on paikallaan Reijo Alsio esitellä isänsä kautta, sillä isä Kauno oli Inkilän Mattilan talosta kotoisin ja lehtemme on Inkilän kotiseutulehti. Kauno eli pitkän elämän, kuoli v. 2017 lähes 92 vuoden iässä.

Kysyin Reijolta, milloin hän ensimmäisen kerran innostui Inkilästä, havahtui siihen todellisuuteen, että suku on nykyrajan tuolta puolen. Reijo ei ollut havahtunut asiaan koskaan, sillä Inkilä on ollut Reijon elämässä

alusta alkaen aina läsnä isän, setien ja tätien sekä isovanhempien kautta. Reijo ei tarvinnut heräämistä asiaan, joka oli läsnä siitä lähtien, kun hän tietoisuuteen tuli.

Reijo syntyi Imatralla 1949. Kansakoulun ja ammattikoulun jälkeen Reijo kokeili muutamia työpaikkoja. Armeija kutsui miehen Berangerin sahalta ja sinne Reijo myös Korialta palasi. Pian työpaikka vaihtui Helsinkiin, jossa Reijo teki elämäntyönsä HK:n makkaratehtaalla eläköitymiseensä saakka. Helsinkiin Reijon houkutteli hänen enonsa Pekka Naskali, joka oli itse työssä silloisilla Helsingin Kauppiailla.

Reijon äiti on kotoisin Sakkolan Sipilänmäeltä. Näin Reijo on saanut karjalaisuutta kaikilta tahoilta: kotipaikkakunnaltaan Imatralla, isän Inkilästä ja äidin Sakkolasta. Reijon äiti Sisko Alsio (s.1927) on elossa ja hyvässä kunnossa. Liikkuminen on kuitenkin sen verran hankalaa, että Sisko on vaihtanut omakotitalon hoitokotiin.

Eemeli-ukin ja Helena-mummon luona lomilla

Lapsuuden kesiä Reijo vietti usein isovanhempien luona Kärkölän Lappilassa Oriharojärven rannalla. Sieltä Eemeli-ukki (Akkanen) oli saanut evakkotilan ja jatkoi tutun toimen, maanviljelyn, harjoittamista. Helena-mummo (o.s. Inkinen, Läylölästä) paistoi piirakoita ja huolehti perheen ruokataloudesta. Isä Kauno kävi lomillaan auttamassa maataloustöissä. Lisäksi Reijo muistaa setiensä, Kaunun veljien Raikkaan ja Soinin, olleen tilan töissä apuna. Nuoren pojan mieleen jäi vaikuttavana tilan Lirppa-hevonen. Raikas ja Soini veivät hevosta ratsain uimaan. Joskus uitettiin hevosta veneen perässä vetämällä pätsiin kiinnitetystä köydestä. Jos

Reijo Alsio isänsä Kaunun nojatuolissa. Kuva Markku Rainio.

Lirppa sai uinnista tarpeekseen, se palasi omin luvun maalle ja veti niskoillaan veneen ja sedätkin maihin.

Tilalla oli viitisen lehmää, vasikoita, sika ja kanoja. Lirppa oli kuitenkin pojalle tärkein. Reijo muistaa talvisia heinänhakumatkoja, joilla Lirppa kahlasi mahaansa myöten hängessä ja hän keikkui ylhäällä kuorman päällä. Joskus ajettiin tukkeja Oriharojärven yli kotipihaan.

Isä tuki harrastuksia

Reijo sai isältään Tunturi-mopon 15 täytettyään. Ukin luona Soini-setä antoi sitten Reijon kokeilla moottoripyörällä ajamista, ensiksi Jawallaan ja sitten hienolla Gilerallaan. Reijo muistaa saaneensa heti pyörän, kun sellaisen halusi. Liikunnallinen Kauno piti huolta siitä, että Reijolla oli sukset kunnossa. Jos suksi katkesi mäessä, uudet tulivat ilman moitteita. Koirankin Kauno osti heti, kun Reijo sitä älysi pyytää.

Kauno liikkui koko elämänsä. Niin tekee Reijokin, joka kävelee ja pyöräilee Imatran pitkätkin välimatkat. Lisäksi hän ui mielellään kesällä luonnonvesissä ja talvella uimahallissa. Pilke silmäkulmassa Reijo kertoo olleensa liikkumatta ainoastaan ”diskokaudellaan”.

Helsinki vai Imatra

Reijo viihtyi Helsingissä ja työpaikassaan. Hän osti oman asunnon ensiksi Hermannista, sitten vaihtoi Lauttasaareen ja lopuksi Pukinmäkeen. Kuitenkin hän tuli mielellään lomalle Imatralle vanhempiensa luokse.

Yli 42 työvuotta Helsingissä ei ole Reijon karjalaisuutta kadottanut. Hän on säilyttänyt lapsuudessa opitun kotimurteensa läpi Helsingin vuosien, mikä kertoo hyvästä itsetunnosta ja vahvasta persoonasta.

Kun Reijo jäi eläkkeelle 2012, ei hän epäröinyt. Suunta oli selvä – Imatralle! Reijo osti Vuoksenniskalta oman asunnon kävelymatkan päässä vanhempiensa omakotitalosta. Jo ikääntyneille vanhemmille Reijon tulo oli iso apu sekä omakotitalon töissä että henkisesti.

Inkilä

Reijo on käynyt isänsä kanssa kahdesti Inkilässä. Kerran rautateillä ikänsä palvellut Kauno vei Reijon rautatiematkalle Imatralta Käkisalmeen. Matka oli poikkeusjärjestelyin saatu aikaiseksi ja oli Kaunolle iso asia, kun kuljettiin tuttua rataosuutta Sairalan ja Inkilän kautta.

Reijo piti mahdollisena ajatusta osallistua kotiseutumatkalle, jolloin hän kävisi vielä sukunsa kotitalon paikalla. Edellisten käyntien yksityiskohdat, päätalon kivijalan, navetan ja saunan rauniot, kaivon ja kellarin kohdat Reijo muistaa. Löytyipä kahdesta puusta vielä kotipihaan keinua varten poratut reiätkin. Inkilä teki Reijoon vaikutuksen: korkeuserot ja vesistöt tekevät Inkilästä poikkeuksellisen kauniin.

Ahkerä ja huolellinen karjalainen

Reijo on eläkkeelläkin koko ajan tehnyt jotakin. Oman liikunnallisuutensa lisäksi hän on hoitanut Kaunon ja Siskon rakentamaa omakotitaloa. Joka päivä hän tekee talvella lumityöt, kesällä hoitaa nurmikon, pensasaidat ja kaiken, mikä omakotitaloon kuuluu. Reijo asuu omassa kerrostaloasunnossa ja vanhempien omakotitalon hoitaminen on täysin vapaaehtoista huolehtimista. Tarvittaessa Reijo on huolehtinut minunkin, naapurin, talostani.

Reijo on Imatran kirjastojen parhaimpia asiakkaita. Kaikesta kiinnostuminen oli isä Kaunolle ominaista. Helsingin Sanomat Kauno luki kannesta kanteen. Ei jää Reijoltakaan sivuja väliin Hesarista, monista muista lehdistä puhumatta. Hyvän perinnön on Kauno pojalleen jättänyt.

Kauno oli kuollessaan 91-vuotias. Äiti Sisko on täyttänyt 93 vuotta. Ikägeenit periytyvät ja niiden näkymän mukaan Reijo on pitkään kanssamme aitona karjalaisena parhaine karjalaisine ominaisuuksineen.

Markku Rainio

Kirjoittaja on Alsioiden naapuri Imatralle v:sta 1983 ja osallistunut kahdelle Inkilän-matkalle.

Kuisman Sukuseuran sukukokous- ja juhla

järjestettiin koronarajoitusten väljennettyä 9.8.2020 Lahden Upseerikerholla Hennalassa. Sukuseuralaisia oli saapunut juhlaan runsas 75 henkilöä.

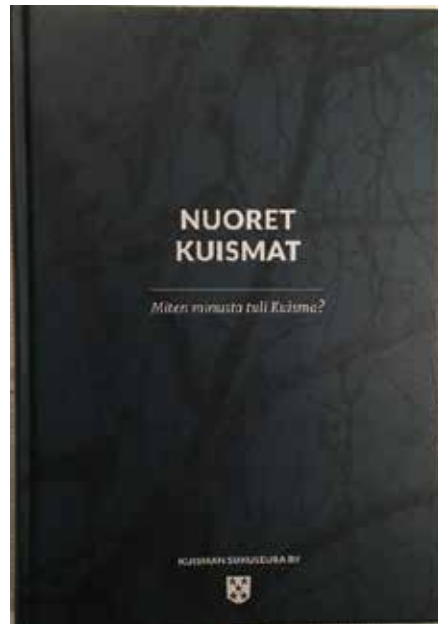
Sukuseuran sukukokouksen jälkeen saimme nauttia maukkaan ja runsaan lounaan.

Sukujuhlan avaussanat: Sukuseura 20 vuotta lausui pj Juha Kuisma.

Pidettiin hiljainen hetki edesmenneiden muistolle. Musiikkia esitti Petri Laaksonen ja juhlaesitelmän piti tiedetoimittaja Aaro Söderlund aiheena Olavi Pyhä Norjassa, Karjalassa ja Novgorodissa.

Nuoret Kuismat –kirjan julkistamisen suoritti Päivi Kuisma.

Juhla päättyi Karjalaisten lauluun, joka kajahti ylväästi Petri Laaksonen säestyksellä.

Kuisman sukuseuran tuottama kirja kertoo 29 nuoresta tai entisestä nuoresta, tässä ajassa elävistä Kuismista ja siitä, miten he ovat löytäneet sen, mitä elämässä tekevät. Kirjassa on lisäksi täydellinen yhteenveto sukua koskevista DNA-tutkimuksista, sekä uutta arkistotietoa Kuismien vaiheista. Kuismien esi-isä on syntynyt arviolta 1475 Kirvun Alakuunussa, Kuisma nro 1:ssä, nimeltään Antti (Andres) Kuisma.

Kirjassa on 256 sivua.

Hinta 25 €/kpl postituskuluineen, kotiin toimitettuna.

Tilaa Joululahjaksi sukulaisille tai ystäville

Kirjan voit tilata:

juha.kuisma@elisanet.fi

Helsingin seutu

kari.kuisma@kolumbus.fi

puh.0400458381

Inkeri Keijamaa / kuvat IK

Muistojen Inkilä, Kotikylämme Karjalassa

Nyt uudistettu painos. Tilaa itsellesi tai lahjaksi!

Kirjan alkuosa on vanha tuttu mustavalkoisin kuvin kuvitettu teos vuodelta 1982. Uudessa osassa on värikuvina Inkilää vuosilta 1990-2018.

Kirjan hinta 25 € + postituskulut 9,90 €/1kpl, 11,90 €/2kpl

TILAUKSET:

teija.sipilainen@elisanet.fi
puhelin 050 5000477

KIRJAN VOI MYÖS NOUTAA:

Lahdesta:

Inkeri Keijamaa
inkeri.keijamaa@phnet.fi
Paavo Aarnikka
paavo.aarnikka@luukku.com

Kärkölästä:

Raimo Suni
raimo.suni@phnet.fi

Kuivannolta:

Pentti Tomminen
tomminen.pentti@gmail.com

Helsingistä:

Hannele Inkinen
hannele.inkinen@kolumbus.fi

Rajamäestä:

Riitta Hämäläinen
riitta.hamalainen@gmail.com

Inkilän kylätuotteet

TILAUKSESTA
INKILÄ
VILLASUKAT
27 € pari
sis. postikulut.

INKILÄ-IKIMERKKI 10 kpl 20 €
20 kpl 40 €

INKILÄ-POSTIKORTTI 1,50 € kpl

KARJALA TANSSII CD-LEVY 20 €/kpl
sis. laulun Inkilä kotikylämme Karjalassa ja 17 muuta uutta laulua.

Postimerkkien ja -korttien, sukien sekä levyjen tilaukset:

I Keijamaa 0400 582952, inkeri.keijamaa@phnet.fi

UNIIKKIKORU INKILÄN
AALLOPPI
55 € + postikulut

Korun ja viirin tilaukset:
Riitta Hämäläinen,
puh. 040 574 1114

INKILÄN KYLÄVIIRI

Korkeus 43 cm.
Pöytästandaarin
jalusta on harmaata marmo-
ria, tanko niklattu.

**Hinta 33 €
+ postituskulut.**

KIRVU-TUOTTEET

Katso tuotteita myös www.kirvu.fi/tuotteet

Kirvun kyläkartat

muistitikku 30 € + postitus

Servettiteline 20 € + postitus

Piparimuotti 10 € + postitus

Tilaukset:

Teija Sipiläinen, puh. 050 500 0477

***Kirvun Pitäjäseura** myy Kirvun kukko-
-korviksia hintaan 15,- (sis. lähetyskulut,
ilman lähetyskuluja 12,-) Lämpimitta 1,5 cm,
tappimalli 1,3 mm, teräs 304, suomalaista
käsityötä.

KUKKOLIPPIS
15 € + postimaksu

Tilaukset:

hannele.inkinen@kolumbus.fi tai teija.sipilainen@elisanet.fi.

KIRVUN KUKKO -KORVIKSET
15 €*

Nimet kirjoihin ja kirjan kannet kiinni

Kiitos kaikille pienkeräykseemme osallistuneille! Saimme kokoon 3330 euroa ja varmistimme ainakin yhtä monen Kirvun kirkonkirjojen tietueen digitalisoinnin. Työn suorittaa Karjala-tietokantatyöryhmä. Digitalisointi helpottaa mm. sukututkimusten tekemistä. Tutustu osoitteessa <https://katiha.xamk.fi/>

KIRVUN PITÄJÄMUSEO sai kokoelmaohjelman

Mäntsälässä kirkonmäellä, os. Vanha Porvoontie, sijaitseva pitäjämuseomme sai syyskuussa ns. kokoelmaohjelman, jossa on koottuna pitäjämuseon toimintaperiaatteet ja monta muutakin asiaa. Kokoelmaohjelma tehtiin yhteistyössä Päijät-Hämeen Aluemuseon kanssa. Kiitämme erityisesti asialle omistautunutta Helena Rynnästä unohtamatta muitakaan museotyöryhmämme jäseniä (Kaisu Iivonen, Sirpa Suvanto ja Jorma Hiltunen; uusina aloittivat lokakuussa myös Tarja Tonteri ja Heikki Jääskeläinen). Yksityisesittelyjä voi tilata Sirpa Suvannolta, puh. 040 715 1619. Tutustu kokoelmaohjelmaan osoitteessa <http://www.kirvu.fi/museomme/21>

KIRVU-JUHLAT pidettiin Pukkilassa 30.8.2020

Katso tallenteet youtubessa:

Karjalaisen kansan messu

<https://www.youtube.com/watch?v=8E5Wl5aEH5o&t=8s&app=desktop>

Kunniakäynti muistomerkeillä

<https://www.youtube.com/watch?v=aRS3eqi8TDY&t=3s&app=desktop>

Kirvun kihut

<https://www.youtube.com/watch?v=ie6ik8Tw4s4&t=686s&app=desktop>

MAKSA LEHTESI AJOISSA, NIIN VARMISTAT ETTÄ VOIMME TOIMITTAA SITÄ EDELLEEN.

Saajan tilinumero	F178 1087 3006 1013 47	TILISIIRTO		
Saaja	Inkilän kylätoimikunta			
Maksajan nimi ja osoite		Inkilän Joulu 5,- Inkilän Juhannus 5,- Lahjoitus		
Allekirjoitus	_____	Viitenumero	2260	
Tililtä nro		Eräpäivä	31.12.2020	EUR

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksuvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella

INKILÄLEHDEN toimitus:

Hannele Inkinen

Puotilantie 11 49, 00910 HELSINKI puh. 050 581 2434
Email: hannele.inkinen@kolumbus.fi

Petri Inkinen

Seittemänmiehenkatu 50, 05830 HYVINKÄÄ, puh. 040 060 0389
Email: petri.inkinen@pp.inet.fi

Teija Sipiläinen

Koivistonpolku 5 A, 12400 TERVAKOSKI puh. 050 500 0477
Email: teija.sipilainen@elisanet.fi

Minna Hölttä

Tikinmaantie 24, 37630 VALKEAKOSKI puh. 050 589 2321
Email: mholtta@kolumbus.fi

OSOITTEENMUUTOKSET JA LEHTIMAKSUT:

Inkeri Keijamaa: puh. 0400 582 952, email: inkeri.keijamaa@phnet.fi.

Lehtimaksut 5 €/kpl ja lahjoitukset voi suorittaa Inkilä-tilille FI78 1087 3006 1013 47.
Käytä viitenumeroa: 2260 Jos maksat jonkun muun lehden kuin omasi, ilmoita viestikentässä lehden saajan nimi.
Maksulomake takakannen kääntöpuolella. Viitenro: 2260

Inkila.yhdistysavain.fi

www.facebook.com/inkila

**INKILÄN JUHANNUS LEHTEEN 2021 tulevat kirjoitukset ym.
10.5.2021 mennessä Hannelelle.**

ISSN 1235-600X

Grano Oy, Helsinki 2020